

ТАКА БИЛО ОРИСАНО

(Народна приказка)

Било нѣкога. Богатъ търговецъ замръкналъ въ едно балканско село и останалъ да пренощува при едни бедни хора. Имали си тѣ малко бебче момченце. Трета нощъ била тая отъ какъ се то родило. Нѣмали хората друга стая, та постлали на търговеца да спи въ общата стая. По

срѣдъ нощъ, когато всички дълбоко спѣли въ стаята влѣзли облѣчени въ бѣло три жени — тритѣ орисници на детето. Обиколили тѣ люлчицата. Една отъ орисниците казала:

— Хайде, сестри, да вземемъ душата на това бедно дете, за да не пати.

Втората казала:

— Не сега, да вземемъ душата му, а когато порастне и се ожени, за да плачатъ два дома.

Третата орисница казала:

— Защо, сестри, да му вземаме душата? Нека порасте и да живѣе съ паритѣ и съ имота на тоя търговецъ, що тука спи.

Така орисали орисниците. Първи пѣтли пропѣли и тѣ се изгубили. Търговецътъ билъ буденъ и всичко видѣлъ и чулъ. И почналъ да мисли той, какъ да погуби това дете, което богатството му ще вземе. И намислилъ. Събудили се всички. Станалъ той, омилъ се. Поздравилъ любезно родителитѣ, погледналъ малката имъ рожба и рекълъ:

— Добри хора, нѣщо ще ви моля, не ми се сърдете. Отъ голѣма нужда правя това. Моята жена е бездетна. Ние сме богати. Имотъ много. Нѣма кому да оставимъ толкова богатство. Вие сте бедни. Имате още петъ деца. Не бихте ли се съгласили да ми дадете това дете. Ще го взема веднага. Никой нѣма да види, никой нѣма да знае. Ще кажа, че моята жена го е родила. Като нашъ синъ ще го отгледаме, на старини да ни гледа и наследникъ на богатството ни да остане. Ето ви кемеръ жѣлтици. Дайте ми детето.

Жалъ било на родителитѣ да се раздѣлятъ съ своята рожба, но пуста беднотия! Едва съ голѣма мъжа изхранвали петъ гърла!

— Вземи го — рекли тѣ. — Паритѣ ти нещемъ. Ние стока не продаваме, ние синъ ти даваме. Господъ животъ и здраве да му дава! — И заплакали бедничкитѣ.